

Arrest

nr. 149 808 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 februari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod. De bestreden beslissing werd op 23 februari 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYCKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te Grozny op [...] 1988.

Op 2 januari 2007 diende de moeder van verzoeker, mevrouw A.S., vergezeld van haar vier kinderen, waaronder verzoeker, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Er werd een Eurodac-hit vastgesteld met Polen. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg aan Polen de terugname van de moeder en haar vier kinderen, waaronder verzoeker.

Op 19 januari 2007 aanvaardde Polen de terugname op grond van artikel 16, 1 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om

te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin II Verordening).

Op 24 augustus 2007 diende de vader van verzoeker, de heer K. G. een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 5 februari 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing stelden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arresten nrs. X en X van 27 mei 2008 van de Raad werden de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming aan verzoekers' ouders geweigerd. Verzoekers' ouders dienden een cassatieberoep in tegen dit arrest, doch het beroep werd niet toelaatbaar verklaard.

Op 14 mei 2008 dienden verzoekers' ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 juni 2008 nam de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ten aanzien van de ouders van verzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 30 juni 2009 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

Op 13 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing dienden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. X van 11 januari 2013 verwierp de Raad het beroep.

Op 31 mei 2013 werd aan A. S., verzoekers moeder en M. S, verzoekers jongere broer, onbeperkt verblijf toegekend volgend op de aanvraag op grond van oud artikel 9,3 van de Vreemdelingenwet.

Op 31 mei 2013 verklaarde de gemachtigde de door verzoeker en de overige gezinsleden op 13 februari 2007 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 januari 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2014 nam de gemachtigde een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 februari 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Op 23 februari 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Aan de heer die verklaart te heten(1):
[...]*

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.02.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 21.11.2013 en op 24.12.2014. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Herentals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarenboven is betrokkene gekend bij de openbare ordediensten. Ten laste van betrokkene werd reeds een maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (PV nr TU.18.L7.009143/2008) en een keer pv wegens zware diefstal (PV nr DE.17.L2.005610/2012). Betrokkene werd op 14.09.2009 door de CR van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor 2 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete voor diefstal.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het feit dat betrokkenes moeder en jongste broer legaal in België verblijven geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Hij is meerderjarig, verantwoordelijk voor zijn eigen daden en toont niet aan dat hij mantelzorg behoeft. Dit terugkeerverbod staat dan ook, gezien bovenstaande vaststellingen, niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Bij arrest nr. X van 27 februari 2015 beval de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker het stuk voor met name een “*karta pobytu*” waaruit blijkt dat verzoeker in Polen over de status “*ochrona uzupelniajaca*” beschikt. Volgens de raadsman slaat deze term op de subsidiaire beschermingsstatus die in Polen werd toegekend.

Verweerder wijst erop dat dit stuk niet voorlag op het moment van de bestreden beslissing en dat dit stuk niet zou belemmeren dat verzoeker naar Polen kan gaan.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62, 1e lid, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 1, 32 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 21, 24 en 32 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna verkort de oude Kwalificatierichtlijn), van de algemene beginselen van behoorlijk

bestuur, waaronder van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende: “[...]”

Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1. Hij heeft immers weldegelijk de nodige papieren om zich op het Schengengrondgebied te begeven.

Hij werd in deze door Polen erkend als politiek vluchteling.

Hij brengt hieromtrent zijn aanvraag bij tot het verkrijgen van zijn verblijfskaart, welke hij eerstdaags mag gaan afhalen in Polen (stuk 3).

Zijn broer, G. A., diende dezelfde aanvraag in te vullen en verkreeg ondertussen zijn verblijfskaart (stuk 4). Aldusdanig heeft hij weldegelijk de nodige documenten om in België te verblijven.

Als in Polen erkend vluchteling heeft hij daarenboven het recht om op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn. Dit niet toestaan zou een schending zijn van het internationaal asielrecht.

Dit werd reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. X dd. 27 februari 2015 omtrent de UDN-procedure (stuk 5).

De Raad stelde:

“Hoe dan ook, en over welke precieze verblijfsstatus het in casu ook zou gaan, nu verzoeker na grondig onderzoek van het administratief dossier hetzelfde parcours als zijn broer G.A. lijkt afgelegd te hebben, is het niet geheel onaannemelijk dat hij volgend op zijn, bij het verzoekschrift voorgelegde, aanvraag eveneens binnen relatief korte tijd in het bezit kan worden gesteld van het bewijsstuk (karta pobytu) dat hij over de "ochrona uzupelnijaca"-status beschikt. Ook als dit niet om de beweerde vluchtelingenstatus maar om een subsidiaire beschermingsstatus zou gaan, is het niet aanvaardbaar om verzoeker gedwongen te verwijderen naar zijn herkomstland nu dit zou inhouden dat Polen zou aanvaard hebben dat verzoeker een reëel risico heeft op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn in Rusland.”

De bestreden beslissing schendt bijgevolg art. 7 alinea 1 en 74/11 van de Wet van 15 december 1980, van art. 1, 32 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van art. 21, 24 en 32 van de Richtlijn 2004/83/EG.

2. Daarenboven kan verzoeker niet geacht worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Hij heeft inderdaad één enkele veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Turnhout, zijnde een straf met uitstel wegens een diefstal van het jaar 2009.

Deze feiten zijn gebeurd in het jaar 2008, zodat deze reeds meer dan zeven jaar geleden gebeurd zijn en sindsdien heeft hij geen enkel nieuw feit meer gepleegd.

Eén enkele veroordeling tijdens zijn verblijf van meer dan 9 jaar in België kan bijgevolg niet beschouwd worden als zijnde een schadelijk gedrag voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker maakt zich niet schuldig aan bepaalde misdrijven, met één enkele uitzondering in 2008, wat hoegenaamd niet kan gekwalificeerd worden als een schadelijk gedrag voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg art. 7 alinea 1 en 74/11 van de Wet van 15 december 1980.

3. Daarenboven heeft verzoeker zowel tegen de onontvankelijkheidsbeslissing omtrent zijn regularisatie-aanvraag dd. 3 november 2014 als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24 december 2014 een annulatie- en schorsingsberoep aangetekend.

Deze beide beroepsprocedures zijn nog steeds hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De eerste procedure is gekend onder RVV 165.938.

Dit houdt een schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van art. 74/14 van de Wet van 15 december 1980.

Het betaamt dat men in deze minstens de hangende beroepsprocedure afwacht, vooraleer een nieuwe beslissing te nemen.

4. De bestreden beslissing houdt daarenboven een schending in van art. 8 EVRM.

Verzoeker vormt immers een gezin in de zin van dat art. 8 EVRM en dit samen met zijn moeder, mevrouw S. A., geboren te I.-K. (USSR) op [...] 1963 en zijn vader en broers, waaronder ook de jongste broer van verzoeker, de heer G. (ook bekend als: S.) M., geboren te Grozny (USSR) op 29 mei 1999.

Zowel zijn moeder als zijn jongste broer verblijven hier op legale wijze.

Als verzoeker het land dient te verlaten wordt hem dan ook zijn recht op respect voor zijn privé leven, en familie- en gezinsleven ontnomen.

Men kan daarnaast ook niet verwachten van de moeder en jongste broer van verzoeker dat zij met verzoeker meereizen naar Rusland gezien zij legaal in België verblijven en hier ondertussen volledig zijn geïntegreerd in de samenleving en school lopen.

De jongste zoon is ingeschreven op school en kan dus ook niet zomaar van school wegblijven door, zelfs al zou het tijdelijk zijn, naar Rusland te verhuizen.

Niet alleen zou G. M. op deze manier een enorme achterstand oplopen op school, het zou ook eenvoudigweg ingaan tegen de aanwezigheidsplicht die op hem rust.

De verplichting om het grondgebied te verlaten heeft immers tot gevolg dat het contact tussen verzoeker en moeder en minderjarige broer in België volledig verbroken zal worden.

Dat dit een schending inhoudt van art. 8 EVRM staat buiten kijf.

Deze situatie zorgt er immers voor dat verzoeker zijn familie-en gezinsleven geschonden wordt zonder dat er sprake kan zijn van een toelaatbare beperking van het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

5.Tenslotte houdt de bestreden beslissing eveneens een schending in van art. 3 EVRM.

Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij diende te vrezen voor zijn leven.

Een inreisverbod wat de facto zal leiden tot een terugkeer van verzoeker naar zijn geboorteland is, gelet op deze omstandigheden, te gevaarlijk en zou zijn leven in gevaar brengen.

Dat een terugkeer voor verzoeker gevaar inhoudt, blijkt uit een veelheid aan bronnen die niet alleen een inzage geven in de algemene situatie, maar die, gelet op de wijde verspreiding van het geweld, ook aantonen dat verzoeker zelf een reëel risico loopt onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dan wel een schending van art. 3 EVRM.

De bronnen hieromtrent zijn duidelijk:

“Allegations of torture and other ill-treatment remained widely reported and effective investigations were rare. Law enforcement officials allegedly frequently circumvented the existing legal safeguards against torture through, among other things: the use of secret

detention (particularly in the North Caucasus); the use of force supposedly to restrain violent detainees; investigators denying access to a lawyer of one’s choice and favouring specific state-appointed lawyers who were known to ignore signs of torture. In March, one torture case in Kazan was widely reported in the media after a man died of internal injuries in hospital. He claimed that he had been raped with a bottle at the police station. Several police officers were arrested and charged with abuse of power, and two were later sentenced to two and two and a-half years’ imprisonment respectively. Many more allegations of torture by police in Kazan and elsewhere followed media reports of this case. In response to an NGO initiative, the Head of the Investigative Committee decreed to create special departments to investigate crimes committed by law enforcement officials. However, the initiative was undermined by the failure to provide these departments with adequate staff resources. On the night of 19 January, Issa Khashagulgov, held in a pre-trial detention centre in Vladikavkaz, North Ossetia, was allegedly taken to an undisclosed location and beaten and threatened with further violence for refusing to co-operate with the investigation against him. Reportedly, between 6 and 8 February he was transferred from the detention centre to a different location in North Ossetia for several hours each day when his lawyers tried to see him, and subjected to ill-treatment. Issa Khashagulgov, suspected of armed group membership, had earlier been repeatedly transferred between different detention facilities while his family and lawyers were denied information about his whereabouts, sometimes for several days. His complaints were not investigated. Russian opposition activist Leonid Razvozhayev went missing on 19 October in Kiev, Ukraine, outside the office of a partner organization to UNHCR, the UN refugee agency. On 22 October, the Investigative Committee in Moscow stated that he had voluntarily returned to the Russian Federation and handed himself in to the authorities. Leonid Razvozhayev disavowed this statement via his lawyer, and alleged that he had been abducted and smuggled into the country, held at a secret location, ill-treated and forced to sign a statement implicating himself and other political activists in plotting mass disturbances in Russia on foreign orders. The Russian authorities dismissed his allegations and refused to investigate them. [...] Allegations were frequently made of collusion between judges, prosecutors, investigators and other law enforcement officials resulting in unfair criminal convictions or disproportionate administrative penalties. Lawyers across the country complained of procedural violations undermining their clients’ right to a fair trial. These included denial of access to clients, detention of individuals as criminal suspects without promptly informing their lawyers and families, appointment of state-paid lawyers as defence counsel who are known to raise no objections about procedural violations and the use of ill-treatment.”

(Amnesty International, Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights, 2013, http://files.amnesty.org/air13/AmnestyInternational_AnnualReport2013_complete_en.pdf, 218-222)

"Human rights defenders and journalists continue to face harassment and intimidation, and often physical violence, while the perpetrators enjoy impunity. More than three years after the abduction and killing, in July 2009, of Natalia Estemirova, a prominent human rights activist from the North Caucasus, no-one has been brought to justice. Lawyers in the North Caucasus who represent victims of human rights violations are themselves frequently subjected to harassment, pressure and even violence by law enforcement officials. On 20 January 2012, lawyer Omar Saidmagomedov and his cousin were shot dead in the street of Makhachkala. The authorities claimed they were armed and had shot at security officers; however, Saidmagomedov's colleagues have dismissed these claims and presented a strong case that he was a victim of an extrajudicial execution because of his professional activities. These allegations have yet to be investigated in an impartial manner. The authorities have repeatedly tried to instigate criminal proceedings on spurious grounds against Igor Kalyapin, a prominent campaigner against torture. Several journalists who have published information based on interviews with him, as well as human rights activists who have written letters of support for him to the Russian authorities, have themselves been summoned for questioning by criminal investigators or members of the Federal Security Service."

(Amnesty International, Russian Federation: New laws lead to increased repression of fundamental rights: Amnesty International Submission to the UN Universal Periodic Review, 2013, <http://www.refworld.org/docid/51272cac2.html>)

Dat verzoeker als Tsjetsjeen dan nog een verhoogd risico loopt blijkt uit de volgende bronnen:

"Police harassment against Chechens in other parts of the Russian Federation have also increased, with arbitrary identity-checks, arrests, and refusals to grant obligatory residency permits in cities such as Moscow. More broadly, within Russian society there are active discrimination, violence and intimidation against ethnic Chechen civilians. This has included several attacks on the Moscow metro (CCGROUPSEV04 = 2), a 2005 attack on Chechens by Russian skinheads (CCGROUPSEV05 = 1) and a 2006 pogrom against Chechens in Kondopoga leading to at least two deaths (CCGROUPSEV06 = 4)." (University of Maryland, Assessment for Chechens in Russia, <http://www.cidcm.umd.edu/mar/assessment.asp?groupId=36504>)

"The law prohibits discrimination based on nationality. However, government officials at times subjected minorities to discrimination. There was a steady rise in societal violence and discrimination against minorities, particularly Roma, persons from the Caucasus and Central Asia, dark-skinned persons, and foreigners. [...]"

Violence was concentrated in the major cities: seven were killed and 28 injured in Moscow city, four were killed and 19 injured in the greater Moscow Oblast, and three were killed and 16 injured in St Petersburg. The main targets of attack continued to be Central Asians (10 killed and 24 injured); leftist and youth activists (14 injured); and natives of the Caucasus region (six killed and four injured). [...]"

Skinhead violence continued to be a serious problem. Skinheads primarily targeted foreigners, particularly Asians and individuals from the North Caucasus, although they also expressed anti-Muslim and anti-Semitic sentiments. According to the Ministry of Internal Affairs, neofascist movements had approximately 15,000 to 20,000 members, more than 5,000 of whom were estimated to live in Moscow. However, the ministry stated that if the category includes "extremist youth groups" in general, the number would be closer to 200,000 countrywide. In 2009 MBHR estimated there were as many as 70,000 skinhead and radical nationalist organizations, compared with a few thousand in the early 1990s. Skinhead groups were most numerous in Moscow, St. Petersburg, Nizhny Novgorod, Yaroslavl, and Voronezh." (United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2011: Russia, <http://www.state.gov/documents/organization/186609.pdf>, 52-53)

Om deze redenen werd verzoeker bijgevolg erkend in Polen als vluchteling (stuk 3).

Dat verwerende partij onvoldoende onderzoek verrichte naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van Rusland werd ook bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. X dd. 27 februari 2015 omtrent de UDN-procedure (stuk 5).

De Raad stelde:

"In dit geval meent de Raad dat er, in tegenstelling tot wat verweerder stelt, uit de door verzoeker voorgelegde stukken in combinatie met de informatie in het administratief dossier waarvan de gemachtigde op de hoogte was wel een begin van bewijs voorligt dat verzoeker in het bezit kan zijn van een internationale beschermingsstatus in Polen. ook al kan hij daarvan heden niet het instrumentum voorleggen. Het komt aan de Raad niet toe hieromtrent enig onderzoek te doen. De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofdte van de gemachtigde bij het uitvoeren van een

gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling [cf. EHRM 15 november 1996: nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448) Hoewel heden nog niet bekend is wanneer de gedwongen verwijdering van verzoeker zal plaats hebben, blijkt uit het administratief dossier dat de Russische nationaliteit van verzoeker niet in vraag wordt gesteld, noch zijn Tsjetsjeense origine. Niettegenstaande de citaten uit de algemene rapporten waar verzoeker eveneens naar verwijst op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, lijkt het in casu dat verzoeker, prima facie wel zeer concrete gegevens heeft aangebracht waaraan de gemachtigde onvoldoende aandacht heeft besteed. Zo blijkt op het eerste gezicht noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek conform artikel 3 van het EVRM, werd gevoerd naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker. Verweerder had dus, op basis van de informatie van de gedoogstatus van de moeder van verzoeker, met wie verzoeker als kind in Polen gelijktijdig heeft verbleven, bijvoorbeeld kunnen nagaan of verzoeker in Polen effectief een internationale beschermingsstatus bezit bij de Poolse asielinstanties. Daar op het eerste zicht onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Rusland, lijkt verzoeker bijgevolg in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben." De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel."

Verzoeker voert in zijn tweede onderdeel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn).

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dus zoals *supra* gesteld dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire

voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*

In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole komt het de Raad toe te onderzoeken of de gemachtigde *in casu* bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld en dus dit evenredigheidsbeginsel werd gerespecteerd.

In de bestreden beslissing wordt enerzijds gewezen op het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten ondanks het feit dat hij door de gemeente werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel en de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer. Het is duidelijk dat deze motivering betrekking heeft op de reden waarom een inreisverbod wordt afgegeven, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Voor de motivering van de duur van het inreisverbod, met name twee jaar, verwijst de gemachtigde enerzijds naar het feit dat verzoeker gekend is bij de openbare ordediensten omdat verzoeker een veroordeling tot zes maanden voor diefstal van de correctionele rechtbank van Turnhout op 14 september 2009 heeft opgelopen. Anderzijds meent de gemachtigde dat het inreisverbod niet disproportioneel is met het recht op een gezins- en privéleven van verzoeker ondanks het feit dat zijn moeder en jongste broer legaal in België verblijven nu hij meerderjarig is, geen mantelzorg behoeft. Het terugkeerverbod zou geen disproportionele schending uitmaken van het gezinsleven of de familiale relaties nu een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee zou brengen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat hij niet kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde nu hij maar een enkele veroordeling heeft opgelopen voor diefstal, zijnde een straf met uitstel in het jaar 2009 voor feiten gepleegd in het jaar 2008, hetgeen meer dan zeven jaar geleden is gebeurd en hij geen enkel nieuw feit meer heeft gepleegd.

De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie (hierna verkort het Hof) in de zaak Z. Zh. en O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen heeft vastgesteld voor de interpretatie van het begrip gevaar voor de openbare orde in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie toegepast worden op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivatie voor de duur van het inreisverbod. Bovendien steunt het thans bestreden inreisverbod immers op een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

In dit arrest wordt voor recht verklaard dat de aard en de ernst van het feit en het tijdsverloop sinds dat het feit werd gepleegd van belang zijn bij de beoordeling of een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander die strafrechtelijk is veroordeeld een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren wordt rekening gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. *“Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde [...] Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt”.*

Samen met verzoeker moet de Raad vaststellen dat de ernst van de feiten relatief is (diefstal met straf met uitstel) en de veroordeling reeds dateert van 2009 voor feiten waarvan verzoeker beweert dat ze van 2008 dateren, zijnde respectievelijk 6 jaar of 7 jaar voor het nemen van het bestreden inreisverbod. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat werd rekening gehouden met het feit dat verzoeker sedert deze veroordeling voor diefstal van 6 jaar voorafgaandelijk

aan het inreisverbod geen enkel feit meer heeft gepleegd. Dit blijkt immers uit de stukken uit het administratief dossier met name de door de gemachtigde opgevraagde uittreksels uit het strafregister. Tegelijk en in subsidiaire orde blijkt dat verzoeker teneinde zijn integratie in de Belgische samenleving aan te tonen stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat volgens de gemeente Herentals betrokkene goed Nederlands spreekt, hij 100% aanwezig was op de cursus maatschappelijke oriëntatie en schoolrapporten met positieve resultaten kan voorleggen.

In de nota verwijst verweerder naar rechtspraak van de Raad waarin werd geoordeeld dat er sprake was van een ernstig, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde. De Raad stelt vast dat de citaten waarnaar verweerder in de nota verwijst betrekking hadden op duidelijk ernstigere feiten, met name een inbreuk op de wetgeving inzake drugs of opzettelijke slagen en verwondingen waarbij eveneens door de Raad in die zaak werd aanvaard dat een *fair balance* toets was gemaakt door de gemachtigde, nu er een ernstig en actueel gevaar bestond voor een nieuwe schending van de openbare orde. Echter, *in casu* tracht verweerder de vergelijking te maken door te wijzen op het feit dat er twee PV's werden opgesteld, echter beide PV's hebben betrekking op diefstal en er is, zoals verzoeker aanvoert, enkel sprake van een veroordeling van het jaar 2009, waarvan een deel met uitstel. Verweerder concludeert dat het feit dat verzoeker zich vervolgens heeft gedragen, niet meer dan normaal is en niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Buiten de vaststelling dat dit een *a posteriori* motivering betreft over het gedrag van de laatste zes jaren voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing, die niet in deze beslissing kan gelezen worden, kan hier evenmin uit afgeleid worden dat verweerder de aard en de ernst van de feiten en het tijdsverloop sedert de feiten op een evenredige wijze in zijn beoordeling betreft zoals vereist volgens het Hof van Justitie conform het voormeld arrest. Met de *a posteriori* stelling dat het niet meer dan normaal is dat verzoeker zich de laatste jaren gedraagt, wordt evenmin op redelijke wijze geoordeeld dat er van verzoekers persoonlijke gedragingen van die laatste jaren nog een actueel gevaar voor de openbare orde uitgaat.

De Raad concludeert dat *in casu* nergens blijkt dat op een redelijke wijze met de persoonlijke gedragingen van verzoeker van de laatste zes jaren en de aard en de ernst van de feiten op evenredige wijze werd rekening gehouden, dermate dat nog redelijkerwijs van een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde sprake kan zijn teneinde daarop een inreisverbod van twee jaar te steunen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aanvaard.

Het tweede onderdeel van het enig middel is gegrond.

Verzoeker voert eveneens in zijn vierde onderdeel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het motiveringsbeginsel. Hij stipt aan dat hij met de argumentatie niet akkoord kan gaan en dat zijn moeder, zijn vader en broers allen op het grondgebied verblijven. Zijn moeder, mevrouw S.A., geboren in 1963 en zijn jongste broer geboren in 1999 hebben bovendien een legaal verblijf in het land. Hij meent dat de verplichting het land te verlaten hem zijn recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven ontnemt en stipt aan dat zijn jongste broer school loopt zodanig dat hij en zijn moeder hem ook niet kunnen vergezellen. Verzoeker meent dat de gemachtigde deze gegevens heeft miskend, minstens dat het motiveringsbeginsel is geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordeligheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83; EHRM 7 juli 2015, nr. 60125/11, V.M. /België, §215), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat betreft het aangevoerde gezinsleven met zijn moeder en jongste broer met legaal verblijf, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing de gemachtigde dit gezinsleven niet betwist, ondanks het feit dat hij wijst op de meerderjarigheid en het feit dat verzoeker geen mantelzorg behoeft, daar hij overgaat tot een motivering aangaande de proportionaliteit ten aanzien van het recht van verzoeker op zijn gezins- of privéleven en stelt dat een eventuele tijdelijke verwijdering geen breuk zou betekenen van de familiale relaties. Het feit dat verweerder in de nota wel het gezinsleven betwist, doet hieraan geen afbreuk.

Betreft het een situatie van eerste toelating, waar verweerder wel in kan gevolgd worden, aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De vraag stelt zich bijgevolg of *in casu* een redelijke *fair balance* toets door de gemachtigde werd gemaakt gesteund op een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis had.

In casu motiveert de gemachtigde zijn *fair balance* toets door erop te wijzen dat verzoeker meerderjarig is, hij verantwoordelijk is voor zijn daden, geen mantelzorg behoeft en dat het feit dat zijn moeder en jongste broer legaal in België verblijven geen automatisch recht geeft op verblijf. Tegelijk meent de gemachtigde dat gezien die vaststellingen er geen sprake is van disproportionaliteit nu er geen beuk zou zijn in de familiale relaties omdat het terugkeerverbod een eventuele tijdelijke verwijdering betekent en geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Vooreerst ziet de Raad niet in hoe een inreisverbod voor een duur van twee jaar, op redelijke wijze zou kunnen beschouwd worden als een eventuele tijdelijke verwijdering.

Bijkomend zou een nauwkeurig onderzoek van de zaak uitgewezen hebben dat de gemachtigde zelf in diens eerdere recente beslissingen zoals de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard van 30 oktober 2014 of in het onderzoek op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorafgaandelijk aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 november 2014 telkens niet alleen het gezinsleven tussen verzoeker en zijn moeder en jongste broer heeft aanvaard maar eveneens zorgvuldig het gezinsleven in overweging nam rekening houdend met de elementen die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing. In de eerste vermelde beslissing van 30 oktober 2014 stelde de gemachtigde immers: "Het wordt mijnheer niet onmogelijk gemaakt om terug te keren naar België. Mijnheer zal in de toekomst nog steeds contact kunnen hebben met zijn jongste broer. Een terugkeer naar de Russische federatie kan tijdelijk zijn. Dezelfde redenering is van toepassing voor de relatie met zijn moeder." In de beoordeling in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet die blijkt uit het administratief dossier voorafgaand aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 november 2014, stelt de gemachtigde onder gezins- en familieleven: "Het kan slechts een tijdelijke verwijdering zijn van het Belgische grondgebied. Mijnheer kan sowieso met een toeristisch visum telkens voor een bepaalde periode naar België komen. En verder: "zijn moeder en jongste broer hebben een verblijfskaart. Hem de mogelijkheid bieden een aanvraag in te dienen via de Belgische ambassade in Moskou."

Echter, amper enkele maanden later, zonder dat iets gewijzigd is aan het verblijfsrecht van de moeder en de jongste broer of aan de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn moeder en jongste broer, althans dit blijkt niet uit het administratief dossier, noch wordt dit aangevoerd door de gemachtigde, legt de gemachtigde wel een inreisverbod op voor de duur van twee jaar. Bovendien motiveert de gemachtigde dat er geen disproportionaliteit met dit gezinsleven kan worden vastgesteld daar het enkel om een eventuele tijdelijke verwijdering zou gaan.

De Raad meent dan ook dat *in casu* het inreisverbod voor een termijn van twee jaar niet op een redelijke wijze in het licht van artikel 8 van het EVRM is gemotiveerd. Een zorgvuldig en consistent onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt thans niet.

Een schending van het motiveringsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen.

Het vierde onderdeel van het enig middel is eveneens gegrond.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd aan verzoeker die thans blijkt over een internationaal beschermingsstatuut te beschikken in Polen, nl. de "*ochrona uzupelniajaca*, hetgeen volgens verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus inhoudt. Verweerder wijst erop in de nota dat het inreisverbod niet voor Polen zou gelden, nu de bestreden beslissing vermeldt, "*tenzij hij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven*". De Raad stelt zich de vraag of een inreisverbod wel territoriaal kan beperkt worden in reikwijdte, zeggende dat het inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten geldt behalve voor de lidstaat waar hij over documenten beschikt die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De definitie van het inreisverbod zoals neergelegd in artikel 3, 6 van de Terugkeerrichtlijn en zoals omgezet in artikel 1, 8 van de Vreemdelingenwet heeft het over "*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*". Gelezen in het licht van overweging 14 van de Terugkeerrichtlijn die stelt dat: "*Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. [...]*" lijkt het opleggen van een inreisverbod voor alle lidstaten met uitzondering van een lidstaat in strijd met de *ratio legis* van de Europese wetgever.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2015 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES